

de jeg heller ikke regnet med, for det er gode spørgsmål. Men jeg er alligevel ked af, at ministeren ikke kunne svare direkte, når ministeren nærmest beskylder mig for misbrug af hørings-svarene. Ministeren kunne ikke svare konkret, og jeg må altså konstatere, at ministerens bemærkninger om dette punkt var aldeles ubeføjede, som det hedder.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Jeg mener, ministeren tager helt fejl på et bestemt punkt. Ministeren taler hele tiden om, at den lovændring, vi lavede i 1992 vedrørende dette emne, ikke fik den virkning, som vi håbede dengang, osv. osv. Men jeg siger udtrykkelig – og jeg mener det – at vi jo netop ikke lavede en lovændring på området i 1992.

Det kan være det, der er et af problemerne, for en af ændringerne i 1992 var at hæve grænsen. Hidtil havde det været således, at hvis en udlænding havde levet her i Danmark i et ægteskab eller et ægteskabslignende forhold i mere end 2 år og så blev skilt, kunne den pågældende blive boende her resten af livet, hvis han eller hun ønskede det. Den grænse blev hævet til 3 år.

Men så var det, vi sagde – og det var såmænd ikke kun kvinderne, for jeg var i hvert fald ikke kvinde på det tidspunkt, og jeg var da også med til at lave betænkningen – at der er nogle kvinder, som kommer i klemme. Vi vidste af erfaring, at det var de voldsramte kvinder, der blev tale om, og derfor skrev et flertal bestående af de tre nuværende regeringspartier, Venstre, De Konservative og Kristeligt Folkeparti i betænkningen, at det ikke var meningen, de skulle rammes. De skulle have en slags særstilling, og det udtrykte vi i betænkningen med nogle smukke ord.

Nu siger ministeren, at betænkningen ikke har virket efter hensigten, og derfor siger jeg – og det vil jeg godt gentage – at det, vi skrev i betænkningen dengang, handlede kun om fysisk vold og om kvinder. Det står der udtrykkeligt. Nøjagtig det samme, vi gav tilsagn om dengang i betænkningen, står vi ved i dag, og hvis ministeren bare havde lovfæstet det, der står i betænkningen fra 1992, ville vi alle stemme for uden et sekunds tvivl, mænd som kvinder. Men det, der nu står i lovforslaget, er langt mere vidtgående end betænkningen.

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Resultatet af lovforslaget er lige så sikkert som amen i kirken: Før eller senere vil vi få eksempler på, at når folk, der er blevet tvangsmæssigt fremstillet på en ambassade i Danmark, kommer tilbage til det land, de tvangsmæssigt bliver udvist til, vil de blive fængslet og mishandlet, og hvad ved jeg.

Og lige så sikkert som det er, lige så sikkert er det, hvad ministerens svar vil være i den situation. Ministeren vil nemlig meddele, at det kender vi ikke noget til, for vi følger selvfølgelig ikke med i, hvad der sker med folk efter tvangsmæssig udsendelse, så vi ved faktisk ikke, om det er rigtigt, at det er sket. Det er fuldstændig klart, at sådan vil det komme til at gå på grund af denne ganske lille ændring, som ikke har nogen betydning, og derfor forstår jeg godt, at ministeren systematisk undlader at svare på de spørgsmål, jeg stiller. Ministeren står nemlig med en meget dårlig sag.

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Hr. Søren Søndergaard spurgte tidligere – og det er rigtigt, at det spørgsmål har jeg ikke besvaret, men det gør jeg nu – om jeg ikke kan forestille mig, at der kan være grunde, måske endda gode grunde, til, at en person, der er endeligt afvist på vejen gennem hele udlændingssystemet, ikke ønsker at medvirke til, at der kan blive lavet de nødvendige papirer, så udrejsen kan finde sted. Jo, jeg kan bestemt godt forestille mig en helt indlysende grund til det, og det er, at man er hjerteskerende uheldig over at skulle sendes tilbage til det land, man er kommet fra. Det synes jeg er en meget oplagt grund.

Men det er nu engang sådan, at vi i Danmark har et meget grundigt udlændingssystem med flere instanser, der tager stilling til, om det er farligt at vende tilbage. Det er et system, der er uafhængigt af det politiske system, og jeg synes, det er godt, vi har indrettet os på den måde. Så derfor er svaret på spørgsmålet: Jo, naturligvis er der mennesker, der er dybt ulykkelige over at skulle vende tilbage, fordi de er blevet afvist igennem alle instanser.

Det er selvfølgelig også det, der gør, at området er meget svært at beskæftige sig med, også ud fra en menneskelig synsvinkel. Det, at man er uheldig over at have fået afslag, er ikke tilstrækkeligt til, at man kan blive i landet, og det skal heller ikke være tilstrækkeligt, hvis man ikke vil medvirke til at fremskaffe papirer, der